

ligt, en endnu større Sum end den, jeg her har talt om. Saa Smaapenge er det i alt Fald ikke, der her er Tale om. Men, som sagt, de lokale Autoriteter maa i hvert Fald først gøre deres Indstilling og træde hjælpende til, hvis der skal blive Tale om noget af alt dette.

Saa gjorde det ærede Medlem sig til Tolk for Utilfredsheden med Tantiømen. Andre Talere have gjort det samme. Jeg vil sige, at det ærede Medlem har mere Ret til at klage over dette end nogen anden, fordi han i Kommissionen af 1898 indtog et Mindretalsstandpunkt, det samme, han har taget Ordet for gentagne Gange her i Salen, ogsaa nu. Den Ordning, han mente var den rette, var jo den, at man skulde begynde med Tantiømen fra neden af, og først, naar den var stegen til en vis høj Procent, begynde at give de højere-staaende Embedsmænd Part deri. Det er i alt Fald et positivt Standpunkt. Det lykkedes ikke det ærede Medlem i Jernbanekommissionen af 1898 at faa noget af de øvrige Medlemmer til at slutte sig dertil, og jeg tror egentlig heller ikke, at han her i Tinget vandt Meningsfæller i saa Henseende. Jeg kan heller ikke sige andet, end at det er i Strid med den Brug, man vistnok hele Verden over har gjort af dette at give Andel i Udbyttet, idet man først og fremmest har tænkt paa at give den største Andel til dem, der har den største Indflydelse paa, om Driftsudbyttet bliver større eller mindre, og man er altid gaaet ud fra, at det var dem, der stode i Spidsen, der havde den største Indflydelse derpaa. At de andre ogsaa have nogen Indflydelse derpaa, bestrider jeg ikke, derfor faa de ogsaa Part deri, men jeg tror nok, man hele Verden over gaar ud fra, at den største Indflydelse derpaa have de øverste. Og man var fra alle Sider den Gang enig om at lade Tantiømen virke i Statsinstitutioner ligesom i private Selskaber, saaledes at den først og fremmest kommer de øverste til gode, men man var dog indenfor Statsbanerne langt mere human og hensyntagende overfor de mindre, end man er i de private Selskaber; thi der er der aldrig Tale om, at det gaar helt ned, men her gik man i det hele saa langt ned, som der er Tale om fast ansatte, undtagen netop for de maanedslønnede Depotarbejdere, som vi jo have hørt saa meget om, men det var, fordi man overhovedet vilde bort fra at have maanedslønnede Depotarbejdere, og de bortfalde jo ogsaa efterhaanden ganske.

Men medens jeg saaledes siger, at det

ærede Medlem dog har Ret til at klage, fordi han baade tidligere og nu har et positivt Standpunkt at vise hen til, har jeg mindre Respekt for de Klager, der fremkomme fra Sider, hvor man aldrig tager et positivt Standpunkt eller siger mig det mindste om, hvorledes man da ønsker, det skal være. Deklamationer og Talemaader alene betyde jo ikke meget, heller ikke i dette Forhold. Den Tanke helt at afskaffe Tantiømen, ganske simpelt ophæve den med eet Slag, ligesom man i sin Tid indførte den, skulde man jo tro var det, der mentes, naar man saaledes klager over Tantiømen i og for sig, men det er jo alligevel slet ikke det, man vil. Det skulde man bare prøve paa, saa skulde man høre, hvilket Ramaskrig der vilde rejse sig, ogsaa fra de lavest stillede Side, thi det er dog bedre at faa noget over 80 Kr. om Aaret som Tillæg til sin ringe Løn end slet intet at faa, og dethar jo en Portion været det sidste Aar, og mindre end een Portion er der vist ingen, der faar, af dem, der overhovedet faa. Nej, det, man vil, er jo formodentlig dette, at det skulde slaas fast som et Lønningstillæg, men det er jo i den bestemtteste Strid med, hvad der var Meningen med Tantiømen, da den blev indført, baade fra Kommissionens og fra Lovgivningsmagts Side, og hvad der ogsaa i det private Forretningsliv og ifølge Sagens Natur er Meningen dermed. Den skal netop være flydende og ikke fast. Og saa vil man naturligvis skære den bort hos de store, men beholde den hos de smaa. Nu er det langt fra mig at sige, at den Fordeling af Tantiømen, som nu finder Sted, er den eneste rette, men jeg synes, man har Grund til at vente, at de Herrer, som klage, komme med et Forslag — det har jo ethvert Medlem her i denne Sal Ret til —, men endnu har jeg aldrig set noget Forslag fra de Herrer om, hvorledes de da ville have Tantiømen fordelt. Man taler evig og altid om dette, at Generaldirektøren med de 11,000 Kr. i Løn faar 5,000 Kr. i Tantiøme, men hvor langt vilde de 5,000 Kr. række, selv om man tog dem allesammen fra ham, naar der var Tale om at fordele dem mellem de 12,000 Lødder, der i det hele taget uddeles. Nej, lad os se praktiske Forslag fra de Herrer, saa skal jeg ingenlunde være uvillig til at optage Forhandling derom. Jeg vil i øvrigt sige, at for saa vidt jeg har haft frie Hænder — det har jeg kun til Fordeling af Tantiømen indenfor de tre øverste Grupper —, er min Virksomhed gaaet ud paa at tage fra de største og give til de min-